

סגן שחים יוסף
988636

בן ריבת ויהודה
נולד ב- ו' אדר תש"ח 16.2.1948
התגייס לצה"ל בספטמבר 1966
שרת במקדחת חטיבת "גולני" (1)
נהל ב- ב' תשרי תש"ל 13.9.1969
מכפיעת צlef בתעלת סואץ.

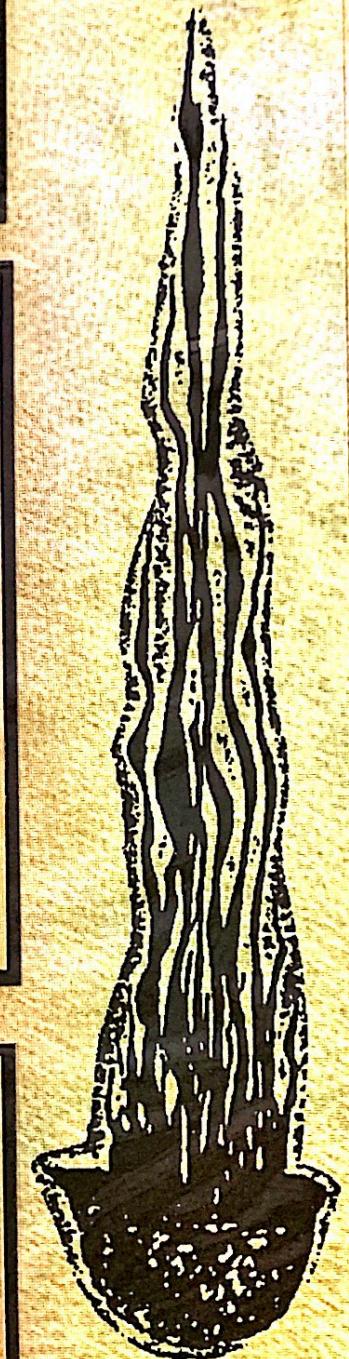
בן יהודה וריבבה. נולד ביום ו' באדר תש"ח (16.2.1948) בחיפה, בעיצומה של מלחמת השחרור. כשהיה בן שנתיים עברה משפחתו לרמת-שאול ושם למד בבית-הספר הייסודי "רמות". הוא היה פעל מאוד בחינוך התربותי של בית-הספר והשתתף בכל הgingot בית הספר והיה גוף חבר בתנועת "הנוער העובד". הוא הציגן בסופר וביחוד במשחק כדור הוקי וכאשר גדל סימן קורע לכדוריד ב"מכון וינגייט". חוקפת חום ילוותו ולכתי ההתגברות על שמחותיהם וביעותיהם היו מושלבים ברגע הפראי והויה של סכיבת מגוריו. לאחר סיום לימודיו בבית-הספר היסודי החל לМОוד בבית-הספר "תיכון עגש" בהדר הכרמל ולאחר מכן עזב לבית-הספר "חוגם" שעל הכרמל במגמה לביוווגיה. מказан עלה קוף לנו מאגד והוא רצה לעסוק, לפשיגDEL, במחקריהם בתחום הביוווגיה. בתקופת באת-הספר תיכון הציגן הצעיר לגדעון, עבר צענוגתו קורס מ"כימ ואפ' הדראיך צניפיט. כן השתתף פעמיים באסדת אפקעת הימים". יוסי השתתף בתהווים דרמטיים ובאותם מחווקשות הקין אף השתתף בהזגה מטעם תיאטרון "זרקו" רים". הוא היה בעל קול עזב וניגן בחילילית ובמנפוחת-פה, אהב לקרוא והרבבה בכתיבת. בעט מלחמת ששת הימים כתוב יומן, שקרה לו "ששת ימי המערה – רשיים מיימים גדולים". בעבורו מן התקב סיוף פון שטיינר קרקים, "המארב", שבו דן בעיות העימות שבינו לבין העקבים. מאהבו את הארץ ואת נופיה הרבה לטיל ברחבי הארץ, לאחר שסייעו לימודיו בכתה י"א הצעיר לגרעין נח"ל שהוא אמר להצעיר ולהשלים את קיבוץ רביבים.

יוסי גויס לצה"ל בספטמבר 1966, התנדב לשרת בנח"ל והציגן עם הגרעין לקיבוץ רביבים. בקיבוץ היה פעיל בשטחי החקלאה והתרבות והתבלט בקשר המנהירנות שלו. הוא אהב את העבודה ואת החברה. בוכות תוכנותיו וכושר המנהיגות שלו הצע שיצא – במסגרת אחוזה הגרעינית – לקורס מ"כימ והוא הסכים. כאשר הגיע הביתה לחופשה קארה, כבר היה לוחם "ותיק", שהשתתף בקרבות ששת הימים והיה אחד מאנשי פלוגת החוד, שפרצה את הדרך למתחם אום-כרכ – בקטרה, אדם שונה לחולטן מכפי שהכירוהו הוריו. לאחר קורס המ"כים נשלח לקורס צנינים, עבר קורס צניחה, צורף לסגל המדריכים של בית-הספר לknzim והוענקה לו דרגת סגן. כיוון שIOSI לא רצה לסייע את שירותו כמדריך בבית-הספר דרש להציגן לשירות לוחמי "גולני". ביקש אוישה והוא ירד עם החטיבה לאזור התעלה, והפעם כמפקד מחלקה לוחמים. בחודשי הפעילות בקו לא הרבה לבקר בبيתו, אך שמר על קשר תמידי, באמצעות שיוחות הטלפון, שניהל בעיקר בשעות הקטנות של הלילה. קולו נשמע שקט ובטוח וניכר היה בו כי עסק באותו ימים בדברים חשובים, שגרמו לו סיכון רב. בראשית ספטמבר 1969 ביקר בביתו בפעם האחרונה בחופשה קארה, כאשר יצא בדרךו כשחוור על פניו קרא: "איני יודע متى אבוא. אכתוב, אצלצל, אך אל תדאג". בכלל, תמיד ביקש להרגיע את בני הבית ולאביו אמר: "אל תדאג אבא, אני שומר על חילוי המעוות וכמוון, על עצמי". אור יום ב' בתשרי תש"ל

(13.9.1969), נפל באזור תעלה סואץ מצליפות אויב והובא למנוחת-עלמים בבית-הקבאות הצבאי בחיפה.

המשפחה וקרובו רביבים הוציאו לאור בשנת תשל"א חברה לזכרו בשם "סיפורו של יוסי" ובה הספרו "המארב" וכן דבריהם של חבריהם, ידידים וקרוביים; בחוברת "שהמota" (גלוון ל'ט – תשל"א) נדפס הספר עוד פעם; ערב יום העצמאות תשל"ב נקרא אולם ההתעמלות בבית-הספר היהודי "רמות" על-שםו והוצב בו לוח שיש לזכרו.

הקרב בתעלת סואץ

יחוזות גולני ירדנו לקו תעלת סואץ בשליש האחרון של שנת 1969. תחילת החמקם גדור "גדרון" ואחר-כך איכלסו את מוצבי קו ברילב גם לוחמי הגודדים האחרים. בעיקר ישבו הכוחות בגזרה הצפונית של התעלה, איזור קנטרה. צלפים מצריים המכוב הרצוי היה לפגוע באויב במלוי להיפגע. צלפים מצריים ארבעים לכל תנועה בלתי זהירה של כוחותינו. סיוכו התקיפה בגזרה זו מראה, כי לחטיבה כמעט ולא היו נפגעים. החיללים שמרו על הנוראות והנחות ולא הימרו על חיותם במעשים פזויים.

ימירה מזאת הערמומיות של חיילי גולני שיתה בזרוגה את הצלפים המצריים. סיפור אחד החיללים: "ידענו איך להתחכם איתם. הם עבדו עם צלפים ועם קופים על העצים. כל רכב שהיה נושא בגזרה היה מופגעו עליו-ידם בדיקנות. שדה הראיה שלהם חלש היטב על האיזור שלנו. ואז החלטנו לשים קצת לעניין. היינו מעליים וכובעי פלדה כדי לאטר את הצלפים, ובאותה עת צלף בהם חייל שלנו שהתקם במקום אחר. היינו גם מוצאים את הצלפים שבתוכנו למשימות מיוחדות מחוץ למיעדים. בשלב מסוים הבנו גם פלוגות טנקים שדקה את העצים בגדר המצרית. ראיינו אנשים מתחופפים מהעצים ומלא נגמר הסיפור עם הצלפים".

לכל גדור יש הסיפור שלו מחוות התעלה: מוצב, שהחזק בידי חיילי פלוגה ג' של "גדרון" (בפיקודו של אוריון) הותקף על ידי כוח מצרי. חיילי גולני הדtro את התקופים תוך ניהול קרב איתנים, לרבות לחימה על הגדרות והשלכת רימונטים לעבר החיללים המצרים. החיללים הגנו בחירות נפש על המזב והוציאו, כי רמת הלחימה שלהם והיפולות האישית של כל אחד - מעולים.

סיוור בפיקודו של פילוס, מפקד מחלקה ב"ברק", נתקל במארכ
מצרים. חילוי הגדור השיבנו אש, תקפו את הכוח המצרי וחיסלו את
רוב אנשיו. פעללה זו זיכתה את פילוס בזכין לשבחת.

גלווע, מפקד מחלקה צער בגדור "הבקעים הראשון", זיהה יומ
אחד סירות גומי חוץות את התעלה לעבר המוצב. המפקד הצער
פעל בקורס רוח ראוי לציון. הוא הבין את חילוי המוצב בשקט
לקראת התקיפה המיועדת ודיוח על המתרחש למפקדיו. יחד עם
חיליו הדרוכים המתין לכוח המצרי עד שזה הגיע לאיזור הגדרות,
ואז פקד לפתוח באש. מכת האש המפתחה והמהמת חיסלה (באים)
מהחילים המצריים, כאשר האחרים נסימ על נפשם לעבר הסירות.
חילוי גולני טיווחו את הכוח המצרי הנמלט והצליח להטביע

שתיים מסירותיו.

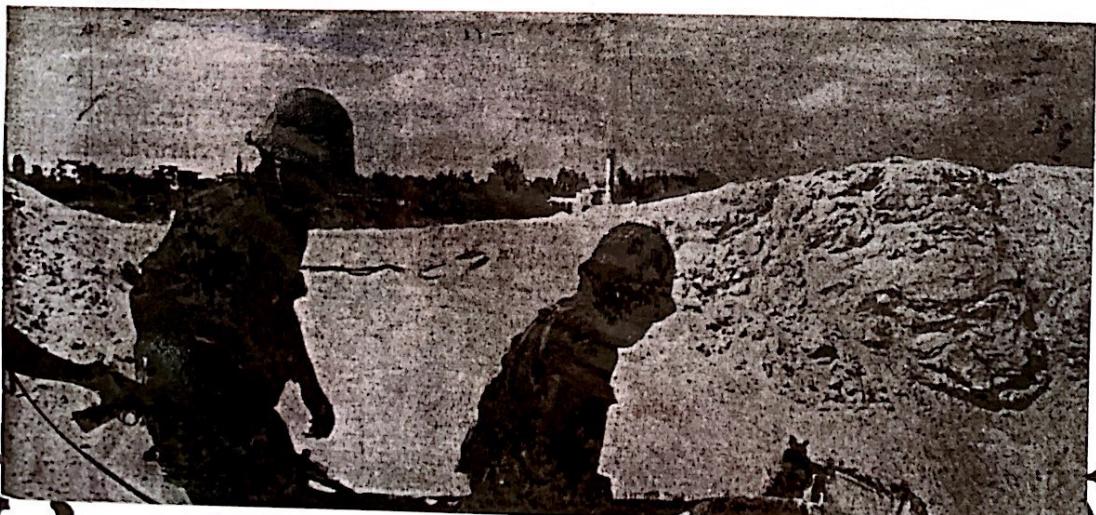

ומקרה נוסף בגדור "הבקעים הראשון". באחד הימים הוביל
המג"ד את שיירת האספקה היומית למוצבים. בפתח אחד המעודים
נכנס אחד הנהגים לחדרון השירותים. כחלוף שניות נשמעה אוזקה
שבישרה על גיחת מטוסי אויב. כל אנשי השירה חפטו מתחה
ולפתחו ראו את אותו בחור מתפרק מכיוון השירותים כשמלנשו
ותחתונו מופשיים, רץ בכל כוחותיו כדי להסתחרר. עונד כמה
שניות ומטוסים מצריים הופיעו והטילו פצצות באיזור. אחת מהם
נחתה בדיק על בית-השימוש המאולתר והוא פשט נעלם... מאז
— כך מספרים — החל הבוחר להתפלל ולהניח תפילין. לחברין
אמר, כי הוא בטוח שניצל בעזרת השם.

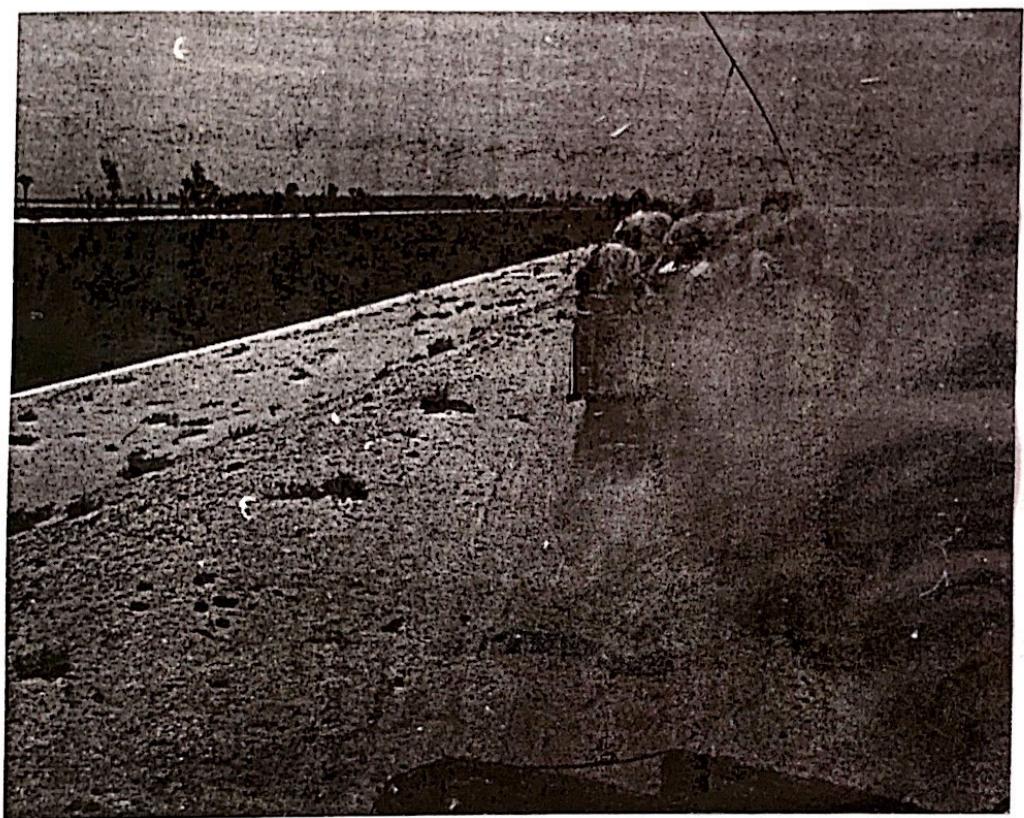
"عين زوفيه" بتuttleة سوأز

**שני לוחמים נעים לצד סוללת העפר שמול
העיר סואץ**

לאורך תעלת סואץ במסגרת "העסקה מבצעית"
ב"קו בר - לב"

יוסי נולד ב-16 בפברואר 1948 בבית-חולמים שלל הכרמל. הימים ימי מלחמת השחרור. הנסעה לבית-החלומים היהת קשה ומסוכנת, כי המעבר מן הקריות להדר-הכרמל היה השופך לצליפות מון השכונה הערבית חילסה לעבר גשר ואדי רושמיה. אף על-פי כן ייצאנו במנוחה ולא במכונית משוריינת. בדרך הצרתו אלינו שני בחורים צעירים. לאחד מהם היה אקדח, ואני השבתי: נו, כעת אנו בטוחים שלא יאונה לנו כל רע, הנה יש מי שיגן علينا. בתחילת רחוב הרצל, סמוך לבית-הטביה, קידמו אותנו אנשי המשמר האזרחי בקריאות החפультות: מה, במנוחה פתוחה, ועוד עם אשה הרה?! אחד מנשוי הבחורים הפנה את ראשו אליו בעוכבו את המכונית ואמר: בון, את שומעת? עניתי לו שאשתדל. ואמנם בון נולד,

כאשר יוסי היה בן שישה שבועות — גרנו או בקרית-מוצקין — פוצצו שניים מאנשי ההגנה שיירת מכוניות-אוריב, שהיתה טעונה נשק ומיעודה עבר ערבי חיפה. בפעולה נועזת זו נהרג אחד משני המבצעים. מודף הפיצוץ — גרנו במקביל לכיבוש הראשי — נערך בביתנו הדלת ומשkop החalon. יוסי כוסה כולה בשברי זכוכית. הבנוו אותו לרופא והכל עבר בשלום.

בחייו בן שלוש וחצי נולדו אליו ואחותו התאומים, גיורא ומיכל. יוסי היה בן שמונה כאשר עברנו אל רמת-שאל שלל הכרמל. הוא אהב שכונה זו. בית-הספר העממי "רמות", השמחות והבעיות הקטנות, והכל משלב בנופה הפראי (או) והיפה של הגבעה המכוסה רקפות וכלניות.

בכיחות זו ור' החתיר לנער-העובד של התנועה המאוחדת. הצעיר בספרות, במיוחד בוריקת כדור-הוקי וכדור-ברזל, היה בעל כל ערבי. ניגן בחליל ומפוחית-פה. בימי שבתו, בהיותנו מסובים סביב השולחן, היה פותח בשירה ואנו מצטרפים אליו. היה בולט בכל חוגגות בית-הספר.

היה תלמיד שקדן ורציני ב"תיקון חדש". הצעיר במחביבו. השתחף בחוגים דрамתיים וקבוצות ספרות. נשלח למכוון יינגיט לקורס כדור-ייה. נטל חלק בצליחות הכנרת. באחת מחופשות הקיץ ערך מסע בישובי ההתיישבות בצפון כאחד מאנשי תיאטרון "זוקרים".

בסוף כיתה ט' עבר קורס מכ"ם ובשנים הבאות שימש כמ"כ. פעמים נטל חלק בצעדת ארבעת הימים. ב-1964 עבר לבית-הספר התיכון "חוגים" בכתרו מגמה הביוווגית. ואכן, לאחר מכן, הייתה הביוווגיה אהבתו הגדולה. שאף לעסוק במחקר, או להשתלם ברפואה, בתחום שירותו הצבאי. אהבתו לטבע ולנוף מצאה את ביטויו בטווילו הربים. לא הייתה פינה שלא ביקר בה מון חתרמן ועד ים סוף.

לקראת סיום כיתה י"א הצעיר לגרעין התישובתי, שהיה מיועד להשלים את קיבוץ דביבים שבנגב. אף יצא לשם במסגרת הנח"ל. בליך היה בולט בפעילותו התרבותית והתרבותית וכן בקשר המנהיגות שלו. לא פעם שמעתי אותו אומר: אמא, בגרעין היהת אחת התקופות היפות של חי. אהב את העבודה, את החברה, והתAKER אל "הרווי-מאציו" שבקיבוץ, משפחת ברזילי, והרבה לספר עליהם. לפעמים קינאי, פחדתי שיתפרק מון הבית. אולם יוסי לא החрак, אהב את ביתו והוא מאוד קשור אלינו ואל מיכל וגיורא. הרוגsti כי נוסף על יהודה יש עוד מישחו הדואג לבית. היהתו בו חשושת אהירות רכה לבתו ולמשפתה.

בזכות תוכנוויו, וכושר המנהיגות שנtabrk בנו, הוצע לו לצאת לקורס מכ"ם, במכסת האחויזים החקלה על כל גרעין במסגרת צבאית. ההצעה קסמה ליוסי. הימיםימי מאי 1967. בקרנו אותו במחנה טירונים אישם. למחורת הדרים לקורס... וראיינוهو שוב ב-12 ביוני, כאשר הגיעו הביתה לחופשה קצרה, לוחם ותיק שהשתתף בקרבות ששת הימים, אדם אחר לגמר מכפי שהכרנוו.

יוסי היה אחד מאנשי פלוגת החוזד, שפרצה את הדרך אל מתחם אום-כתף. עם סיום קורס המכ"ם נשאר להדריך בשbetaה. אחר כך נשלח לקורס צבאים. עבר קורס צניחה. צורף לסגל המדריכים של בית-הספר לקצינים. עליה לדרגת סגן. היה ולא רצה לסייע את שירותו הצבאי כמדריך בבית-ספר, התנדב לשירות מבצעי פעיל בחטיבת גולני. במסגרת הצבתו

החדש נשלח לתחילה. על סמך המלצות בית-הספר לקצינים הועצה לו דרגת מ"פ, אלום יוסי, בקשרו "לhocich" את עצמו, העדיף לפעול כמ"מ.

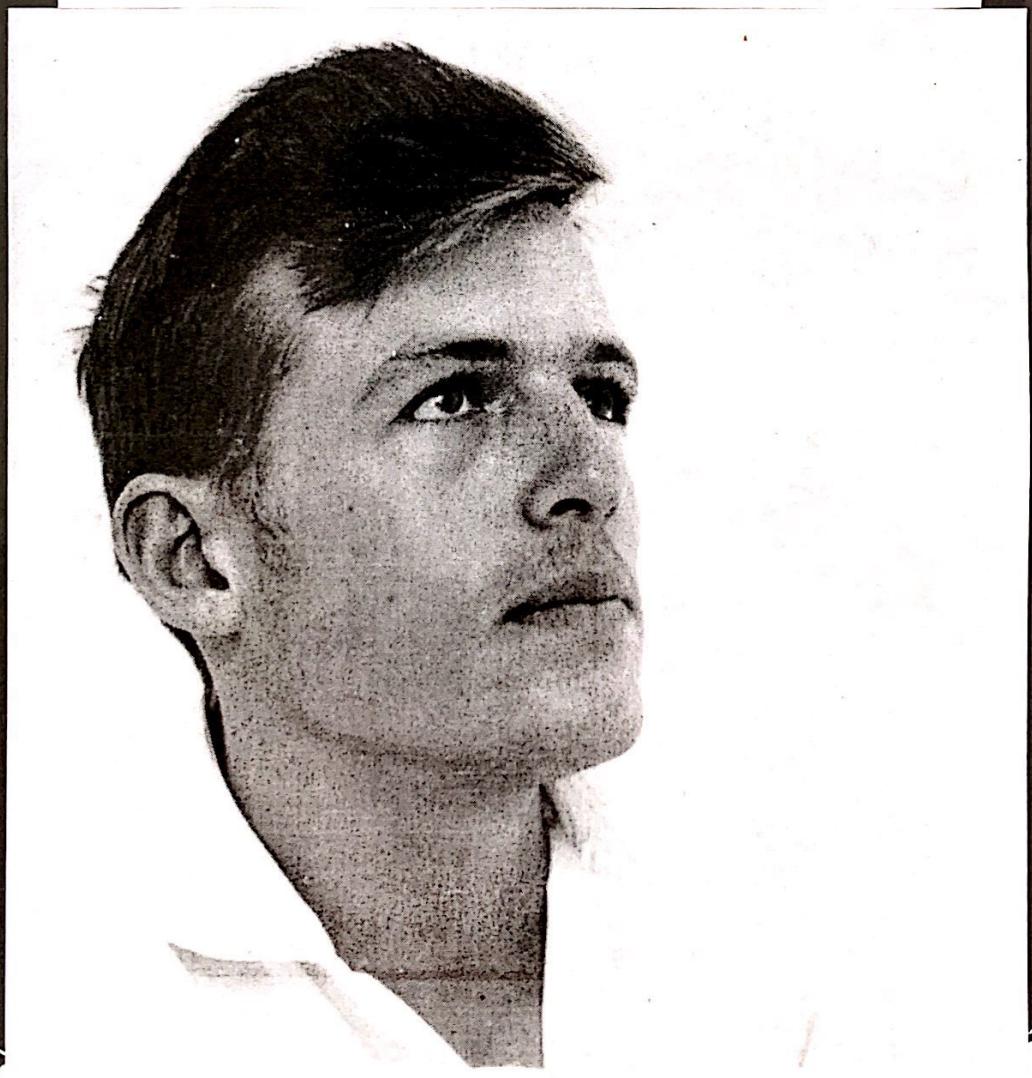
בחדשים אלה לא הורבה לבקר בבית, בגלל המתקד והתקפיד החדש. היה מתקשר טלפונית בשעות הקטנות של הלילה, קולו בטוח ואפילו שמח. חשבנו לא פעם: איהו שניוי, כנראה שהיתה זו הרגשת סיפוק ומעש. לדבריו, רק עכשו הוא עושה דברים חשובים.

ונור משה גוטס תרם לאוთה המרוממות-הרוות, ממשו איש וטוב — חברתו. את חופשotti היה חלק עכשו בין בינו לבין ביתה בראשון-לציון. וכורה לי אחת החופשות: פניו שמחים, כלו קורן, עסוק בהכנות. "לאן, יוסי?", "פיקניק באכוב". ואנו, בוהירות, נפלטה מפי בקשה: "רוצה להכיר את חברתו, מודע אננה באה אלינו?". והוא, כדרךו, נתן את התשובה הקצרה, האופינית לו כל כך: "מתבישי".

30.8.69 — גיורא יצא לטיזל לאירופה. יוסי ביקש להיפרד מעליו לא רק בבית. הוא ממהר לנמל. האח הטוב והגדול רוצה בעוד לחיצית-יד חמה, בעוד ברכת שלום. כאשר הגיע לרציף כבר הייתה האניה בלב ים.

1.9.69 — יוסי עזב את הבית כשחוויך טוב על פניו, בטוח כרגיל: "איןני יודע מתי אבוא, אכתוב, אצלצל, אל תדאגו". ליהודה אמר באחת הפגישות: "אל תדא, אבא, אני שומר על חילי המעו' וכמוון על עצמי".

ערב ראש השנה תש"ל — שמואל שי מ"קול-ישראל" צלצל אליו ומסר דרישת-שלום מוסי. היה בתחילה במסגרת חכנית בידורית, אסף מספרי טלפון והתקשר לבתיהם של החילימ — — —

חבריט מספרים

יוסי - אינני מבינה

שמחה חגיגת שלושים שנה
בבית ספר רמות
ומעל לקיר עיניים עצובות
של אלה שאינם משתתפים עמו
וביניהם - יוסי !
יוסי תלמיד שלי היקר
יוסי שি�שב כמו אפולו
קורן ומוזהיב
בלב הכתה
ותשובות מהירות בפיו
תשובה כקרני אור -
יוסי נפל לפנוי שעשרה שנה
ואני לא ידעתו !

יוסי כיצד נפלת
כה בשקט ?
למה נפלת ? אני נזכרת בנער החביב
ולבי מול תמונהך
מתמלא עצב
מתמלא כאס
מתמלא מבוכה
ושוב אינני מבינה... .

מול תמונהך מלאת האור
אני מבטיחה לך יוסי
למענד ולמען כל בניינו
אשתדל כפליית להרוג את המלחמה.

הולך אדם מן העולם והוא ז肯 ושבע ימים; הולך אדם מן העולם, והוא בעצומו של מפעל שעתייד להחשב כמפעל חייו; הולך אדם מן העולם והוא נדכא ומדוכץ, והסתלקותו מביאת אף היא סיום לפרק עוגם בתולדות האדם. הולך חיליל מן העולם - ונשאר אלמוני בלבוי אותם אנשים השivicים לעמו שלו. אחד מאותם אנשים צעירים שנתנו את חייהם למען המלחמה והשלום. הולך חיליל מן העולם : אבל הוא בן, הוא אח, הוא חבר. הוא ילד שגדל, ולמד, ונקרא אל הצבא - ונפל. הוא לא ז肯 היה. גם לא עצוב. אבל גם ללא היסטוריה : שום אבן דרך מיוחדת, ושום מפנה חשוב. לא מאורגן - פשוט נפסק בהתחלה. וכשאנו חושבים עליו, ודמותו עולה בפניינו, אז הוא פשוט בן חביב, ואח אהוב ונערץ, לחבר נאמן ואחד, ומפקץ בטוח ואמיץ. כן, זה מה שנשאר לנו ממן - זכרון אמיתי וחיה של חמימות, אהבה, הערכה, נאמנות, אומץ. כל זאת בנפשינו, שגם היא תתרופר ותאביד מן העולם. ואלו בספרים - ישארו רשמי הקרים מהדברים הקטנים הגדולים ששבבו אותו - אותנו לפאן עבר חלקיין זעיר מנש灭ו. כאן תשאך אבן דרך קטנטנה מדרכו במחשבה (במעשה!!) אלה ישארו תמיד תמיד אותנו ואתם - אנשי המלחמה והשלום... ואם אתה בני, או אחיך, או חבריך, או אהובי, אתה, יוצאי - ציון הדרך שלי. אתה שמהווים מפנה בתולדותך - תלא חשומית.

מחירתו של ג'ודא • אחיו של יוסי

“השיגות בקיום הינו קשה לא
נעימן, ומלא מתח וסכנה”, ממשיך
מוריס ליטר, אך, דבר אחד בטוטן
הוא הופך את החבריה לגברים. בשן
חינו באחד הקווים נהרג מפקד ה-
מחלקה של, סגן יוסף שחם,
ברגעיהם הראשונים בכיתוי כמו
ילד. אך, כשראייתי שהחילים שלנו
מתקרבים אליו, מחייבי את הדמעות ר-

אמרתי להם: זהו המצל חבירה. אריך
לקבלו אותו אייכשו, להתרגל אליו ר'
להמשיך לחיות. يوم יומאים היו ה-
חיילים שבורות לחלווטון אך, המציאו
אות בכו של הפגוזות בלבתי פוסקות,
מארבים וצליפות החזירה אותם بما-
הירות לשירה הקרבית”.

שחט יוסף זיל

ח"י נזאת כו"כota ש
בניאת נק'ין הנטה שמי' קי רלאטור
בפיאן התקכית צווקות שפה פיל
וarf סיכן שטח - פילאטור.

ה"י קז"ט - כוכיסו, פג'
כלכ"א מתהוות כגה ו_fk חיקת צירחיא
נכאנט נס"ג קורגיא fk נס עיניא
לאקזיןט סיל"ה - אלייא.

